

2. Закон України “Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)” від 2 червня 2016, № 1401-VIII// Відомості Верховної Ради України. – 2016. - № 28. – Ст. 532.

3. Матеріали міжнародної конференції “Захист прав людини органами конституційної юстиції: можливості і проблеми індивідуального доступу” з нагоди 15-ї річниці КСУ у рамках головування України в комітеті міністрів Ради Європи 16 вересня 2011 року в Києві / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.csu.gov.ua/uk/publish/article/153893>.

4. Доповідь Європейської комісії за демократію через право (Венеціанської комісії) “Про прямий доступ до конституційного правосуддя” (85-те пленарне засідання, 17 – 18 грудня 2010 р., Венеція) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.venice.coe.int>.

**Слухач 2-го курсу ННІ №4 НАВС
Кіровоградське відділення**

Чмутова Тетяна Володимирівна

ПРАВОВА КУЛЬТУРА СПІВРОБІТНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

В час реформування структури МВС виникає необхідність підвищити рівень професійної правосвідомості і правової культури службовців правоохоронних органів, в тому числі співробітників національної поліції, до світових стандартів, з тим, щоб побудувати правову систему, здатну інтегруватися у європейський правовий простір. Правова культура співробітників органів внутрішніх справ, при наявності специфічних умов формування і реалізації, як складова частина правової культури суспільства збагачується за рахунок тих же правових цінностей, що й правова культура усіх громадян суспільства. Загальний культурний рівень правоохоронця не може бути нижчий за культуру депутата, управлінця, підприємця, а також правопорушника. [4]

Залежно від носія правової культури розрізняють такі її види:

- правову культуру суспільства;
- правову культуру особи;
- правову культуру професійної групи. [1]

Виділяючи ці види правової культури, варто пам'ятати, що в реальному житті вони тісно переплетені: правова культура, як соціальне явище, єдина; правова культура суспільства не існує поза правовою культурою його членів (особистості, групи, суспільства); вона є умовою, формою і результатом культурно-правової діяльності громадян та їх професійних груп. [1]

Правова культура професійної групи, або професійної правової культури – одна із форм правової культури суспільства, притаманна тій спільності людей, що професійно займаються юридичною діяльністю, яка потребує фахової освіти і практичної підготовки. Як правило, це культура робочої групи, члени якої є службовими особами і носіям службової правової культури. [2]

Правова культура співробітників поліції – це система суспільно-правових цінностей, що виражаються в завданнях поліції та забезпечується свідомою, законною та ефективною діяльністю співробітника поліції. [2]

Правова культура співробітника національної поліції вбачається в критичному творчому осмисленні норм права, нормативно-правових актів, правових явищ з погляду їх гуманістичного, демократичного і морального змісту. [2]

Професійна правова культура співробітника поліції повинна включати:

- знання законодавства (той, хто не знає закону, не може бути його охоронцем, охороняти права і свободи громадян);
- переконаність у необхідності і соціальній корисності законів (суспільство і держава не може і не повинно терпіти невігласів, хвальків, дилетантів на посадах, які пов'язані з питаннями зміцнення правопорядку, законності, охороною і захистом прав і свобод громадян);
- уміння користуватися правовим інструментарієм – законами та іншими правовими актами в повсякденній діяльності (професіоналізм і справедливість торжествують у юридичній практиці лише тоді, коли юрист як слугитель закону чесно, виконує свій морально-правовий

обов'язок, постійно підвищує майстерність і стоїть на рівні останніх досягнень теоретичної та практичної юриспруденції). [3]

.Основними показниками правової культури є:

- відповідність права вимогам справедливості та свободи;
- рівень правосвідомості громадян та посадових осіб;
- рівень правотворчої та правореалізаційної культури;
- рівень якості роботи правоохоронних органів;
- якість системи законодавства, певний рівень законності і правопорядку;
- участь громадян в управлінні державою, стан законності і правопорядку. [2]

Виключно важливе значення має проблема подолання правового нігілізму співробітників Національної поліції, низького професіоналізму, невміння розібратися в конкретних життєвих ситуаціях, давати їм правильну юридичну оцінку, в результаті чого з'являється незаконні та необгрунтовані рішення. Необхідно відмовитися від підготовки «працівників-середнячків». Майбутнім професіоналам доцільно викладати юридичні науки на основі думки вчених, юридичних шкіл, приділяти увагу розвитку творчого розуміння правових проблем, що виникають в суспільстві, давати їм необхідні практичні навички, особливо, більше можливості спілкування з діючими співробітниками. [3]

Необхідно розуміти, що правова культура поліцейського повинна бути вищою в порівнянні з правовою культурою інших громадян. [3]

Державно-правові реформи, що відбуваються в Україні, принципово змінили ставлення до юридичної грамотності населення, до підготовки фахівців-юристів та співробітників в сфері правоохоронної діяльності. [3]

Внаслідок особливих суспільних функцій і особливого правового статусу співробітників поліції, їх правова культура має певну специфіку не тільки у порівнянні із правовою культурою суспільства, але й стосовно загально-професійної правової культури. [3]

Список використаних джерел:

1. Правосвідомість і правова культура як базові чинники державотворчого процесу в Україні: Автор. Колектив./Харків: Право, 2009. - 359с.
2. Калиновський Ю.Ю. Правосвідомість українського суспільства: генеза та сучасність Ю. Ю. Калиновський./Київ: Правова єдність, 2008.- 288 с.
3. Єгоров О. П. Культура і правова культура: їх взаємозв'язок та взаємообумовленість Єгоров О.П./Дніпропетровськ: Право і суспільство, 2011. - 250с.
4. Гіда Є.О., Білольоров Є. В., Завальний А. М. Теорія держави та права: підручник/ Є.О. Гіда,Є.В. Білольоров, А.М. Завальний./ Київ. : Знання, 2011. - 576с.

**Курсант Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ**

Чуприна Андрій Володимирович

ДЕМОКРАТІЯ ЯК ВЛАДА НАРОДУ: КРИТИЧНІ ЗАУВАГИ

На сьогодні більшість держав світу сприйняли важливість і значимість демократичних цінностей для розвитку суспільства. У цілому погоджуючись із цим положенням, необхідно, зважаючи на об'єктивність як принцип наукового пізнання («з необхідністю вимагає розгляду державно-правових явищ у всій багатогранності, складності та суперечливості, виходячи з сукупності позитивних і негативних моментів, незалежно від їх суб'єктивного сприйняття та оцінки» [1, с. 21]) врахувати і недоліки демократії.

Слід зауважити, у природі існує стійка ієрархія влади. Можна упевнено стверджувати, що імперативом є коли найкращі представники виду займають керуюче положення серед інших, якщо щось трапляється з теперішнім лідером то його місце одразу ж займає найкращий на даний момент – це аксіома життя, кожен веде боротьбу задля того, щоб просунутись в цій ієрархії і зайняти